

Poštovane kolegice i kolege, članovi Saveza,

Moram priznati da sam se ipak, iznenadila događajem napuštanja Saveza nekih od njenih članica, i to bez reči. Iznenadilo me je kao čoveka, kao dugogodišnjeg član Saveza, kao predsednika Saveza Beograda, kao člana Upravnog odbora, predsednika Etičkog komiteta Saveza i posebno kao osobu koja nikada nije imala problem da iznese mišljenje i kada tako misli, glasa protiv.

A zašto sam se ipak iznenadila? Zbog uvažavanja, istih, od strane rukovodstva, što se ogledalo u poklanjanju poverenja izborom: u Upravni odbor, razne komisije, Društva, sekcije, tehnički odbor... A od njih, odlazećih, ni reči na Upravnom odboru, uvek glasaju „za“, a to je odobravanje, podrška, valjda. Nikada ni reči negodovanja, neslaganja, bar ne tamo gde to treba, možda na puš pauzi. Definicija kaže da je komunikacija na našem lepom maternjem jeziku: sposobnost izražavanja i tumačenja misli, osećanja i činjenica u usmenom i pismenom obliku. U ovom slučaju od njih ni jedno ni drugo. Šta mi je to promaklo?

U Kodeksu etike, piše i o odgovornosti, i o pripadnosti profesionalnoj asocijaciji kao delu Kodeksa. Da oni nemaju ni jedno ni drugo, prema verovatno pogrešno obaveštavanim kolegama, i iz Regiona i iz Srbije, dokazuje činjenica da dobar deo njihovih članova ostaje sa nama.

A šta reći, već, ko jednom izda, uvek će.

Slavica Erčić

Ovog puta kao predsednik

Etičkog komiteta Saveza